

χοι του κ. Σκουλούδη. Ἐπάνω στό ζήτημα τοῦ “Κρητικοῦ τοπι-
κισμοῦ” ὁ διαπρεπής καθηγητής κ. Χατζηδάκις γράφει μίαν ἐπι-
στολή στό περιοδικό, τὸ ὁποῖον καί τήν σχολιάζει. Τὸ περιοδικό
μᾶς παρουσιάζει δυὸ εἰκόνες τοῦ Θεοτοκοπούλου (“Ἅγιος Μαυρί-
κιος” καί “Λασκόων”) καί στά “Σημειώματά” του, δίνει πληροφο-
ρίες γιά τὸν βίον καί τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου Ἑλληνοσ ζωγράφου.

Μηνιαία εἰκονογραφημένη “Ἀτλαντίς”. Νέα Ὑόρκη 1927. Μά-
ϊος. Περιέχει πολλὰ ἀξιανάγνωστα πράγματα. Ἰδιαιτέρως μᾶς εὐ-
χαρίστησαν τ’ ἄρθρα “Ἡ Εὐβοία, ὁ Ἑγριπος καί ἡ Χαλκίς”, “Ἡ
Κεφαλληνία καί ἡ ἐροτὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου”, “τὰ Κάστρα τῆς
Ἑλλάδος”.

“Ἐρευνα”, Ἰούνιος-Ἰούλιος 1927. Ἀλεξάνδρεια. Περιέχει
μιά μελέτη τοῦ κ. Ἀγαμέμνονος Ἰω. Ζάχου γιά τὸν Μπετόβεν.
Ἡ ἄποψη ποὺ παίρνει ὁ κ. Ζάχος εἶναι τρομερὰ ἐπηρεασμένη ἀπὸ
θηρησκευτικὸ μυστικισμό.

“Δογοτεχνικὴ Ἐπιθεώρηση”, Μάϊος - Ἰούνιος, Ἀθήνα.
Ἡ ἐπιθεσί της ἐναντίον τοῦ περιοδικοῦ μᾶς καί διαφόρων ἄλλων
περιοδικῶν μᾶς ἀφίνει ἀπαθεῖς. Λυπούμαστε τοὺς ἀναγνώστες τῆς
“Δογοτεχνικῆς Ἐπιθεώρησης” στοὺς ὁποίους σερβίζονται τέτοιες
ἀηδίες.

“Ἴσις”, Ἀλεξάνδρεια. Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό, μὲ ἄρθρα καί
πληροφορίες γιά τὴν παροικιακὴ καί καλλιτεχνικὴ μᾶς κίνηση.

“Διδασκαλικὸν Βῆμα”. Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Διδασκαλικῆς
Ὀμοσπονδίας, Ἀθήναι.

“Μεφιστό”. Ἑβδομαδιαία Ἐπιθεώρησις. Ἀλεξάνδρεια.

Α: ΠΙ ΛΕΟΝΤΗ

ΣΚΛΑΒΟΙ ΣΤΟ ΜΙΣΟΣ *

ΤΡΙΠΡΑΧΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΣΚΗΝΗ 11.

Τάμπρας. Θερινός, Πέτρος, Φρόσω, Εἰρήνη, Ἀλέξης.

ΦΡΟΣΩ. (Τρεχάτη στό Θερινό). Πατέρα τί χαρά! Δὲν

* Συνέχεια ἀπ’ τὸ προηγούμενο.

θά μου τὸ ἀρνηθεῖς δὲν εἶνε ἀλήθεια ; (Βλέπει τὸν Πέτρο καὶ σταματᾷ) Κύριε !

ΕΙΡΗΝΗ. (Μολὶς δεῖ τὸν Πέτρο δείχνει ταραχή. Τὸν πλησιάζει) Πέτρο !

ΠΕΤΡΟΣ. Δεσποινὶς τὰ σέθη μου...

ΕΙΡΗΝΗ. (Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Μὲ φωνὴ χαμηλότερη). Τί καλὰ ποὺ ἔκανες νὰ γυρήσεις τὴν ὥρα ποὺ ἔπρατε !

ΑΛΕΞΗΣ. (Ἀγέρωχα). Καλῶς ὄρισες...

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Εὐχαριστῶ.

ΕΙΡΗΝΗ. (Τὸν πλησιάζει περισσότερο. Ἡμίφωνα). Τί σύμπτοις ! Ξέρεις πῶς σήμερα εἶνε τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ;

ΠΕΤΡΟΣ. (Βλέποντάς την κατάματα). Τὸ ξέρω δεσποινίς..

ΕΙΡΗΝΗ. (Πάντα ἡμίφωνα). Διάλεξες ἐπίτηδες τὴ μέρα αὐτὴν γιὰ νὰ ἐπιστρέψεις ; (Ὁ Πέτρος τὴν βλέπει καὶ σιωπᾷ). Ἀπόψε τὴν ὥρα ποὺ θὰ χορεύουν θέλω νὰ μιλήσω μαζὺ σου.. θὰ σὲ περιμένω ! ἀκοῦς ! (Ἀπομακρύνεται πρὸς τὸν ἄλλο ὄμιλο).

ΘΕΡΙΝΟΣ. (Ποῦ σιὸ μεταξὺ μιλοῦσε χαμηλόφωνα μὲ τὴ Φρόσω, ἐνῶ ὁ Τάμπρας μιλοῦσε μὲ τὸν Ἀλέξη). Αὐτὴ ἦταν ἡ χάρι ποὺ ἤθελες ;

ΑΛΕΞΗΣ. Ἡ δεσποινὶς Φρόσω μᾶς ἔδωσε λόγο ποὺ θ' ἄλλθετε κ. Θερινέ..

ΦΡΟΣΩ. (Ἀφίροντας τὸ τσαντάκι τῆς πάνω σιὸ γραφεῖο, πιάνει τοὺς ὄμους τοῦ Θερινοῦ μὲ τὰ δυὸ χέρια). Ἔλα πατέρα, πὲς καὶ σὺ τὸ ναί !

ΘΕΡΙΝΟΣ. Ἀφοῦ ἐπιμένεις ! (βλέποντας τὸ ρολοῖ του). Πρέπει τότες νὰ φεύγομε.. Σὲ ξέρω καλά.. Θέλεις τουλάχιστον δυὸ ὥρες γιὰ νὰ ντυθεῖς κι ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει νὰ βιάζομαι.

ΑΛΕΞΗΣ. Ἐχετε ὄλον τὸν καιρό.. Πᾶμε πρῶτα νὰ πάρομε τὸ τσαί..

ΘΕΡΙΝΟΣ. (Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Φρόσω ἀφίροντας τὸ τσαντάκι πάνω σιὸ γραφεῖο, καὶ πίσω τους ὁ Ἀλέξης) Ὅπως θέλετε..

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Πρὶν φύγει σιὸν Πέτρο). Ἐσένα θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.. περιμένέ με.. Πᾶμε Ρένα.. (Φεύγει).

Πέτρος, Ειρήνη.

ΕΙΡΗΝΗ. (Κάνει νὰ φύγει ὕστερα στέκει μὲ δισταγμό). Πέτρο, ὅτι κι ἂν σοῦ πεῖ ὁ πατέρας μὴν τὸ λάβεις ὑπ' ὄψιν.. Πάροτο σὰν νὰ μὴν σοῦ εἶπε τίποτε..

ΠΕΤΡΟΣ. (Κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της). Γιατὶ μοῦ εἶπατε ὅτι γύρισα τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε ;

ΕΙΡΗΝΗ. (Νευρικά). Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλάς στὸν πληθυντικό..

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ συγκίνηση). Εἰρήνη!

ΕΙΡΗΝΗ. "Αν δὲν ἤρχεσο θὰ σοῦ ἔγραφα.. "Ἦταν ἀνάγκη..

ΠΕΤΡΟΣ. (Συνέρχεται. Ψυχρά). "Αν καὶ δὲν ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ προσωπικοῦ σας δὲν εἶχες παρὰ νὰ διατάξεις..

ΕΙΡΗΝΗ. (Νευρικά). Γιατὶ καὶ σήμερα μοῦ λὲς ψυχρὰ λόγια σὰν ἄλλοτε ; Βρίσκεις ἀπόλαυσι σ' αὐτό ;

ΠΕΤΡΟΣ. "Ἴσως.

ΕΙΡΗΝΗ. (Κάνοντας ἕνα γῦρο πρὸς νευρική). Καλά.. κἀνε ὅπως θές.. Μὲ τίς ἐπισκέψεις αὐτὲς ἐδῶ, καὶ μὲ ὅλες τίς φασαρίες τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω. Τὸ βράδυ θὰ σὲ περιμένω.. "Αν μάλιστα σ' εὐχαριστεῖ μοιροῦ νὰ χορέψεις, θ'ἄχω πρώτης τάξεως ντάμες..

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Δὲν γύρισα πίσω γιὰ γλέντια..

ΕΙΡΗΝΗ. (Ἀπότομα). Μὴν μοῦ φέρνεις ἀντιρρήσεις.. Πρέπει ν'ἀλθεις.. "Εν ἀνάγκη τὸ ἀπαιτῶ.

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ κάποια εἰρωνεία). "Αφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε δεσποινίς εἶμαι στὶς διαταγὲς σας.

ΕΙΡΗΝΗ. Πολὺ καλά.. Τότες σοῦ τὸ διατάζω.. "Ὅστε ἔχω τὸ λόγο σου πὼς θ'ἀλθεις, ὅτι κι ἂν συμβεῖ στὸ μεταξύ..

ΠΕΤΡΟΣ. (Σοβαρά). Τὸν ἔχεις..

ΕΙΡΗΝΗ. (μὲ ἀνακούφηση) Εὐχαριστῶ.. (Κάνει νὰ φύγει ὕστερα στέκει) θὰ ἀκούσεις κι ἕνα τραγοῦδι ποὺ σοῦ ἄρρεσε ἄλλοτε.. κείνη τὴ σύνθεσι ποὺ κάναμε μαζύ.. (Φεύγει).

Πέτρος, Νίκος.

(Ὁ Πέτρος μόλις μείνει μόνος βλέπει μὲ στοργή ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔφυγεν ἡ Εἰρήνη. Πέρνει τὴ φωτογραφία τῆς ποὺ βροίσκεται πάνω στὸ γραφεῖο καὶ τὴν βλέπει. Στὸ μεταξὺ μπαίνει ὁ Νίκος ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά. Κοιτᾷ χαριτὰ στὸ χέρι).

ΝΙΚΟΣ. Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁχι παιδί μου.

ΝΙΚΟΣ. (Τοποθετεῖ τὰ χαριτὰ πάνω στὸ γραφεῖο καὶ κάνει νὰ φύγει, ὕστερα στέκει μὲ δισταγμό.) Κύριε Πέτρο ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω, μιὰ χάρι..

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ἔκπληξι.) Τί χάρι; Τί μπορῶ νὰ σοῦ κάνω ;

ΝΙΚΟΣ. Μοῦ εἶπαν πὼς ἡ κόρη τοῦ παραφέντη ἡ κυρία Εἰρήνη σ' ἐκτιμᾷ πολὺ.. καὶ ἤθελα νὰ τῆς μιλήσεις νὰ μὴ μὲ διώξουνε..

ΠΕΤΡΟΣ. Γιατί θὰ σὲ διώξουν; Τί ἔκανες ;

ΝΙΚΟΣ. Τίποτα.. Μονάχα δὲν ξέρω τί μοῦ ἤρτε τὸ πρωτὶ καὶ φώναζα κι ἐγὼ στὴν αὐλὴ μαζὺ μὲ τοὺς ἔργατες.. Φαίνεται πὼς μὲ εἶδε ὁ κύριος Ἀλέξης καὶ μοῦ μόνησε νὰ φύγω στὸ τέλος τοῦ μηνός..

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ χαμόγελο.) Γιατί νὰ φωνάζεις; Ἔχεις καὶ σὺ παράπονα ;

ΝΙΚΟΣ. Τίποτα. (Χαμηλόφωνα) Μονάχα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ κάθεται ἐδῶ στὸ στομάχι.. Εἶνε πολὺ κρύος.. Κανεὶς δὲν τὸν συμπαθᾷ, ἐξὸν ἀπ' τὴν ἀδερφή σου τὴν Ἄννα..

ΠΕΤΡΟΣ. (Αὐστηρά.) Κι' αὐτὸ ἐσὺ ποὺ τὸ ξέρεις ;

ΝΙΚΟΣ. Δὲν εἶμαι στραβός.. Κάθε φορὰ ποὺ μένει μονόχη μαζὺ του ἐδῶ μέσα...

ΠΕΤΡΟΣ. (Τὸν διακόπτει ἀπότομα.) Φθάνει! Πήγαινε!

ΝΙΚΟΣ. Γιατί θυμώνεις; Ἐγὼ δὲν τῶπα γιὰ νὰ..

ΠΕΤΡΟΣ. (Νευρικά.) Πήγαινε σοῦ εἶπα.. Ἄν μπορέσω θὰ μιλήσω γιὰ σένα.

(Ὁ Νίκος φεύγει ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους).

Πέτρος, κατόπιν "Αννα.

(Ὁ Πέτρος ἀφοῦ σταθεῖ μιὰ στιγμή μὲ ἔκφρασι θλίψιως βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομὶ τῶν σιγαρέτων. Πιστοποιεῖ πὸς ἔχει μονάχα δύο. Ἀνοίγει τὸ μεγάλο κομὶ πὸν εἶνε στὸ γραφεῖο καὶ πέρνει ἕνα σιγαρέττο. Ξαφνικὰ σὰν νὰ ντρέπεται. Κάνει ἕνα μορφασμὸ καὶ τὸ ξαναβάζει στὴ θίσι του. Ἀνάβει ἕνα δικό του, κάθεται στὴ μεγάλη πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ καπνίζει. Ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ μπαίνει ἡ "Αννα δίχως ὁ ἕνας νὰ ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία τοῦ ἄλλου. Ἡ "Αννα πηγαίνει στὴν πόρτα πὸν συκοινωνεῖ μὲ τὴν κατοικίαν, τὴν ἀνοίγει σιγανὰ καὶ βλέπει. Τραβιέται ἀπότομα, κάθεται στὸ γραφεῖο της, καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὸ μαντύλι στὰ μάτια δείχνει πὸς κλαίει. Ὁ κρότος τῆς καθέκλας κάνει τὸν Πέτρο νὰ σηκώσει τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὴν δεῖ).

ΠΕΤΡΟΣ. (Σηκώνεται καὶ τὴν πλησιάζει ἡρεμα). Γιατὶ κλαῖς "Αννα;

ANNA. (Ἀπότομα). Ἐδῶ ἦσουν; Μὲ τρώμαξες!

ΠΕΤΡΟΣ. (Βλέποντάς τιν προσεκτικὰ). Εἶνε καθημερινή σου ἀνάγκη αὐτὸ ἢ γίνεται κατ' ἐξαίρεσιν σήμερον;

ANNA. (Σκουπίζοντας τὰ μάτια της). Τί πράγμα; Ἄ! ναί!.. τὸ κλάμμα; κάποτε.. ναί.. βλέπεις Πέτρο..

Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες ἔχουμε νεῦρα καὶ ἡ παραμικρὴ ἀναποδιά.. (Ὁ Πέτρος ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν βλέπει). Μὰ γιατί μὲ βλέπεις ἔτσι;

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὸ ἀλήθεια.. Οἱ γυναῖκες εἴσαστε πολὺ ἀδύνατες στὶς μικρὰς ἀναποδιὰς. Δυναμώνετε ὅμως ὅσο δυναμώνουν καὶ αὐτές..

ANNA. (Σηκώνεται). Σήμερον ὅλα ἐδῶ μέσα γένηκαν ἄνω κάτω.. Ἐπισκέψεις, ἀπεργίαι.. χοροί..

ΠΕΤΡΟΣ. Γιὰ πὲς μου "Αννα.. Ἄν ἔξαφνα σοῦ πρότεινα ν' ἀφίσεις τὸ μέρος τοῦτο καὶ ν' ἀλθεις μαζί μου ἄλλου, πὸν ἴσως ν' ἄσσουν εὐτυχέστερη.. θὰ τῶκανες;

ANNA. (Σὲ στάσι ἀμνηστικῆ). Ὡστε γι αὐτὸ γύρισες; "Ὁχι!.. Ποτέ!..

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρὰ). Αὐτὸ ἤθελα νὰ πιστοποιήσω.. Ἡσύχασε. Γιατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ πάντα.. μὲ καταλαβαίνεις; γιὰ πάντα..

ΑΝΝΑ. (Με αγωνία). Μὰ πὼς θὰ γίνεῖ αὐτό ; κι ἂν σέ.

ΠΕΤΡΟΣ. Γιατί δὲν τελειώνεις τὴ φράσι. . . Κι ἂν μὲ διώξουν θέλεις νὰ πεις, δὲν εἶνε ἔτσι ;

ΣΚΗΝΗ 15.

Τάμπρας, Ἄννα, Πέτρος.

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνου. Ἡ Ἄννα τρομαγμένη τραβιέται στὸ γραφεῖο της. Καχύποπτα). Βοήκατε βλέπω τὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὰ ξαναπείτε τὰ δυὸ ἀδέρφια. . . (Σωπαίνουν κι οἱ δυό). Τώρα φιλαράκο μου ἄκουσε. . . Ἄφησα τοὺς ἐπισκέπτες μόνο καὶ μόνο γιὰ σένα..

ΠΕΤΡΟΣ. (Εἰρωνικά). Σᾶς εἶμαι καθυπόχρεος. . .

ΤΑΜΠΡΑΣ. (Ἐνῶ ἡ Ἄννα κάνει νὰ φύγει). Καλλίτερα νᾶσαι καὶ σὺ παρούσα. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχω νὰ πῶ πολλὰ πράγματα. . . (Ἀφοῦ σκεφθεῖ μιὰ στιγμὴ). Λοιπόν. . . Εἶπες πρὶν ὅτι ἦλθες γιὰ νὰ καταλάβεις τὴ θέσι τοῦ πατέρα σου. . . Λυποῦμαι πολὺ πὺ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχουμε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ χημικούς, οὔτε ἀπὸ τίποτε ἄλλο στὸ ἐργοστάσιο. . . (Μετὰ μικρὴ στάσι). Ὑπάρχει κάτι ἄλλο γιὰ σένα, ἂν ἐννοεῖται ἡ μεγαλοφυΐα σου θελήσει νὰ κάνει μιὰ μικρὴ ὑποχώρησι. . .

ΠΕΤΡΟΣ. (Ψυχρά). Σᾶς ἀκούω κ. Τάμπρα.

ΤΑΜΠΡΑΣ. Κάτω στὴ πόλι ἀνοίξαμε κρατῆριο γιὰ τὴ λιανικὴ πώλησι. . . Ἄν μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρεις κρατώντας τὰ μικροκατάστωιχα. . . ἡ θέσις εἶνε ἐλεύθερη. . .

ΠΕΤΡΟΣ. (Εἰρωνικά). Μεγάλῃ ἡ καλωσύνη σας. . .

ΤΑΜΠΡΑΣ. Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. . . (Κάνει νὰ φύγει, ὕστερα στέκει). Ἄ! ναι καὶ κάτι ἀκόμα. . . Κατοικίες εὐκαιρες δὲν ὑπάρχουν στὸ ἐργοστάσιο. . . Ἐδῶ ἄλλωστε ἡ παρουσία σου δὲν εἶνε ἀναγκαία. . . Μπορεῖς νᾶρχεσαι κάποτε γιὰ τὴν ἀδελφή σου. . . κι ἕνα δυὸ μέρες στὸ τέλος τοῦ χρόνου γιὰ τὸν ἰσολογισμό. . . (Φεύγοντας) Σκέψου καὶ πράξε. . .

ΣΚΗΝΗ 16.

Ἄννα, Πέτρος.

ΑΝΝΑ. Δὲν σοῦ ἔλεγα πὼς. . . (Με θυμό). Εἶνε ὅμως σκληρός. . . (Νευρικά). Ἄ! ὄχι αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ περάσει. . . Θὰ μιλήσω ἐγὼ τοῦ Ἀλέξη. . .

ΠΕΤΡΟΣ. (Στέκει μπρός της). Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ πεῖς λέξι σὲ κανένα. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ κανονίσω μονάχος τὶς δουλιές μου.

ANNA. (Δαγκάνει μὲ θυμὸ τὸ μανδυλάκι της). Μὰ γιατί; Γιατὶ νὰ σοῦ φερθεῖ ἔτσι; Ὁ γέρος δὲν ἔχει συνείδησι. διαφορετικά. (Σταματᾷ).

ΠΕΤΡΟΣ. (Τὴν βλέπει κατάματα). Διαφορετικά; Λέγε. Γιατὶ σταμάτησες;

ANNA. (Μὲ σύγχυσι). Ἦθελα νὰ πῶ πῶς ὁ κ. Τάμπρας ἔπρεπε νὰ λάβει ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ πατέρας μας.

ΠΕΤΡΟΣ. Σκοτώθηκε στὸ ἐργοστάσιον. (Τὴν βλέπει διαπερασιακά). Αὐτὸ εἶνε γνωστό. Ἄλλο τίποτε;

ANNA. (Μὲ περισσότερη σύγχυσι). Τί ἄλλο; Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα ἄλλο. (Κάνοντας νὰ φύγει). Πρέπει. πρέπει νὰ δῶ τὸν Ἀλέξη. νὰ τοῦ μιλήσω.

ΠΕΤΡΟΣ. (Ἀπότομα). Ἄν ξέρεις τίποτε ἄλλο πρέπει νὰ τὸ πεῖς σὲ μένα.

ANNA. Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ ξέρω;

ΠΕΤΡΟΣ. (Παγερά). Ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνεις ἄς μὴ γίνεται πὰ λόγος. (Μπαίνει ὁ Νίκος καὶ βάζει χασιὰ πάνω στὸ γραφεῖο).

ΠΕΤΡΟΣ. (Στὸ Νίκο). Ὁ κύριος Ἀργύρης εἶνε μέσα;

ΝΙΚΟΣ. (Φεύγοντας). Πῆγε στὴν κάμαρά του πρὶν πέντε λεπτά.

ANNA. Τί τὸν θές τὸν Ἀργύρη;

ΠΕΤΡΟΣ. (Φεύγοντας ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα). Νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ κείνα πού ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεις.

ANNA. (Κάνοντας νὰ τὸν σταματήσῃ). Πέτρο! (Ὁ Πέτρος ὁμως ἔχει φύγει).

ΣΚΗΝΗ 17.

ANNA, Ἀλέξης.

ΑΛΕΞΗΣ. (Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα ἀριστερά). Ἐφεραν τὴν ἀλληλογραφία;

ANNA. Ἐχει ἐκεῖ ἀρκετὰ γράμματα. (Ὁ Ἀλέξης κάθεται στὸ γραφεῖο διαβάζει βιαστικά καὶ ὑπογράφει. Ἡ Ἄννα παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τοῦ μὲ ἀγωνία. Ἀπότομα). Γιατὶ φερθήκατε ἔτσι στὸ Πέτρο, Ἀλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ. (Ἐγὼ ὑπογράφει). Γιατὶ ἦταν ἀνάγκη.

ANNA, Ξεχνῶς πὼς εἶνε ἀδελφός μου ;

ΑΛΕΞΗΣ, Τί νὰ σοῦ κάνω ;

ANNA, Ὡστε ἐγὼ δὲν μετρῶ γιὰ σένα πιά τίποτε ;

ΑΛΕΞΗΣ, Δὲν βλέπω τί σχέσι ἔχεις ἐσύ. . .

ANNA, (Μὲ κίνησι ὀργῆς). Ἄ! ὥστε! . . ὦραϊα! τότες. .
(Κεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπογράφει). Ἄλέξη. . εἶνε ἀλήθεια
αὐτὸ πὺν μούπε ἢ καμαριέρα ;

ΑΛΕΞΗΣ, (Σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὴν βλέπει). Τί σοῦλε ;

ANNA, (Μὲ ταραχή). Ἄ!! ὄχι! Μὴν ὑποκρίνεσαι. .
Πές μου κάτι. . πές μου ὅτι πρόκειται γιὰ ὑποθέσεις. .
ἐπειδὴ τοὺς εἶδαν νάρτουν στὸ ἐργοστάσιο. (Ὁ Ἄλέξης
τὴν βλέπει καὶ σωπαίνει). Μὰ μίλησε λοιπόν! Εἶνε ἀλή-
θεια πὼς ἢ κόρη τοῦ Θερινοῦ. .

ΑΛΕΞΗΣ, (Ψυχρά). Λοιπόν ;

ANNA, (Μὲ ἀγωνία). Ὡστε ;

ΑΛΕΞΗΣ, (Ἀφίνει τὴν πένα καὶ σηκώνεται). Ἡ ἴδια
εἶπε; ὅτι πρόκειται γιὰ ὑποθέσεις. .

ANNA, Πόσο τρόμαξα! Σὲ τί θέσι βρέθηκα μπουσά
της! Πέρασαν ἀπ' τὰ μάτια μου ὀπτασίες. . ἔχασα τὰ
λόγια. . Ἄκόμα λίγο θὰ μοῦ ξέφευγε τὸ μυστικὸ μας. .
(Ὁ Ἄλέξης σωπαίνει). Μὰ γιατί δὲν μοῦ λές κάτι πιὸ
θερμό. . Δός μου λίγο ἀντίδοτο στὸ φαρμάκι. .

ΑΛΕΞΗΣ (Ψυχρά). Τί θές νὰ πῶ. . (Μὲ δυσκολία)
Ἔπειτα. .

ANNA, (Μὲ ἀγωνία). Ἔπειτα ;

ΑΛΕΞΗΣ, (Μὲ προσπάθεια). Κι ἂν ἀκόμα συνέβαινε ἓνα
τέτοιο πράμμα κατὰ τί θὰ ἀλλοίωνε τὶς σχέσεις μας ;

ANNA, (Δυνατά, μὲ πόνο). Ἄλέξη!

ΑΛΕΞΗΣ, Σοῦ τονίζω καὶ πάλι πὼς δὲν εἶνε τίποτε. .
Θᾶπρεπε ὅμως νὰ ἀντιμετωπίζεις τὸ ζήτημα αὐτὸ πιὸ
ψύχραιμα. . Ἄν ἔξαφνα μιὰ ἀνώτερη βία μὲ ἐξανάγκασε
σ' ἓνα συνοικέσιο ὑπολογισμοῦ, πρέπει νάχεις τὴν πεποι-
θησι πὼς τίποτε δὲν θὰ μὲ κάνει νὰ σὲ ξεχάσω. .

ANNA, (Μὲ φωνὴ σβυσμένη). Δὲν θὰ μπορέσω ν'
ἀνθέξω σὲ τέτοια δοκιμασία.

ΑΛΕΞΗΣ, (Τὴν πλησιάζει). Ἐλα τώρα. . μὴν λές ὑπερ-
βολές. . Κι ἐγὼ νομίζεις πὼς εἶνε εὐκολο στὴν ἡλικία μου
νὰ δεθῶ μὲ ἄλλην; (Τὴν ἀγκαλιάζει. Κεῖνη ἀφίνεται πίνω
του ἀδρανῆς). Νομίζεις πὼς εἶνε εὐκολο νὰ στερηθῶ τὰ
χάδια σου. . τὸ ξεκούρασμα καὶ τὴ χαρὰ πὺν βροίσκω

κοντά σου ; (ἡ Ἄννα σωπαίνει). Για ὅλα αὐτὰ πρέπει νάσαι βέβαια Ἄννα.

ANNA. (Με τὴ σκέψι μακρυνή, ὑπόκωφα). Δὲν εἶμαι βέβαια γιὰ τίποτα...

ΑΛΕΞΗΣ. Ἀπόψε μετὰ τὸ χορὸ θάρτω στὴν κάμαρά σου περιμένε με... καί... (Ἀπὸ τὴ γωνιακὴ πόρτα μπαίνει ὁ Πέτρος τοὺς βλέπει σὲ στάσι ὑποπτη καὶ κλονίζεται. Ὁ Ἀλέξης καὶ ἡ Ἄννα ἀποχωρίζονται ἀπότομα καὶ πάνε καθεὶς στὸ γραφεῖο του).

ΣΚΗΝΗ 18.

Πέτρος, Ἀλέξης, Ἄννα γιὰ λίγο

ΠΕΤΡΟΣ. (Ἀφοῦ καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια νὰ συζητηθεῖ. Με φωνὴ ὑπόκωφη). Με συγχωρεῖτε πὺν παρουσιάσομαι πάλι ἐδῶ μέσα.

ΑΛΕΞΗΣ. (Με κάποια σύγχυσι). Δὲν σοῦ ἔκανα καμμιά παρατήρησι.

ΠΕΤΡΟΣ. (Σκυθρωπός). Εἶνε γιατί ἤθελα νὰ σᾶς ρωρήσω ἂν γνωρίζετε τοὺς ὄρους πὺν μοῦ πρότεινεν ὁ ἀδελφός σας...

ΑΛΕΞΗΣ. Δὲν μοῦ τοὺς εἶπε, ἀλλὰ τοὺς φαντάζομαι...

ΠΕΤΡΟΣ. Κι ἡ δικιά σας γνώμη;

ΑΛΕΞΗΣ. (Με φράσεις δύσκολες) Νὰ σοῦ πῶ... ὁ Σταμάτης εἶνε ὅπως ξέρεῖς ἐπίμονος καὶ πρέπει γιὰ ν' ἀλλάξει γνώμη νὰ προσέλθει πάλι ἀπὸ κεῖνον. (Ἡ Ἄννα στὸ μεταξὺ ἔχει φύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά). Ἐπειτα γνωρίζει πὺν σὲ συμπαθοῦν οἱ ἐργάτες καὶ δὲν θέλει νὰ βροῖκεσαι ἀνάμεσό τους αὐτὸ τὸν καιρό...

ΠΕΤΡΟΣ. (Παγερά) Εἰσθε τῆς ιδέας πὺν ἡ στάσις αὐτὴ ἀπέναντί μου εἶνε πιὸ συμφέρουσα ; (Σὲ μιὰ χειρονομία τοῦ Ἀλέξη). Δὲν μιλῶ γιὰ τὸ δίκιο ἢ γιὰ ἠθικὴ... Τί λὲς καὶ σὺ Ἄννα ; (Στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος της). Ἐφυγε!..

ΑΛΕΞΗΣ. (Ἀγέρωχα). Πολὺ μεγάλη ἰδέα ἐξακουθεῖς νάχεις γιὰ τὸν ἑαυτό σου!..

ΠΕΤΡΟΣ. Φαίνεται πὺν ὁ ὁδοστρωτῆρας δὲν κατῶρθωσε ἀκόμα νὰ μοῦ ἐξουδετερώσει τὴν αὐτοπεποίθησι... Γι αὐτὸ μοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα πὺν ὁ ἐρχομός μου θὰ σᾶς εἶνε εὐεργετικός...

ΑΛΕΞΗΣ. (Ἀγέρωχα ἐνῶ στὸ μεταξὺ χιπᾷ τὸ κουνδοῦνι)

Δὲν εἴμαστε στὴ θέσι κέ'νων πὸν δέχονται εὐεργεσίες. .

Καὶ σὲ τέτοια ὁμῶς περίπτωσι δὲν εἶσαι σὺ ὁ κατάλληλος γι αὐτό. . (Μπαίνει ὁ Νίκος, Δίνοντάς του τὰ χαρτιά). Πάρε τὴν ἀλληλογραφία. . (Ὁ Νίκος τὰ πέρνει καὶ φεύγει).

ΠΕΤΡΟΣ. Εἴσαστε λοιπὸν καὶ σεῖς σύμφωνος. .

ΑΛΕΞΗΣ. Ὁ ἀδελφός μου σοῦ πρότεινε μιὰ θέσι. . Σκέψου καὶ ἀποφάσισε ἀμέσως ὁμῶς γιατί αὐριο θὰ δοθεῖ σὲ καταλληλότερο ἀπὸ σένα. (Μπαίνει ἡ καμαριέρα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνους).

ΦΑΝΗ. Ὁ κύριος σᾶς παρακαλεῖ νᾶρθετε νὰ χαιρετήσατε τοὺς ἐπισκέπτες πὸν φεύγουν. . (Φεύγει).

ΑΛΕΞΗΣ. (Φεύγοντας). Ὅπως εἶπαμε. . ἀποφάσισε γρήγορα. .

ΠΕΤΡΟΣ. (Κάνει ἓνα βῆμα καὶ τὸν σταματᾷ). Δυὸ λόγια ἀκόμα. .

ΑΛΕΞΗΣ. (Ἀγέρωχα εἰτοιμος νὰ φύγει). Γρήγορα. . μὲ περιμένουν. .

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ταραχή). Τίποτε. . τίποτε. . θὰ σκεφθῶ. . (Ὁ Ἀλέξης φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 19.

Πέτρος, Ἀργύρης

(Τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρου πέρνει ἔκφρασι μίσους. Κάνει μιὰ προσπάθεια καὶ ἀνακτᾷ τὴ ψυχραιμία. Σκέπτεται μὲ τὴ ράχη ἀκονμισμένη σιὸ γραφεῖο).

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Προβάλλει ἀθόρυβα τὸ κεφάλι ἀπ' τὴν πόρτα δεξιά). Μοῦλαν πὸς μὲ ζήτησες στὴν κάμαρά μου. .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἦθελα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι πολὺ λεπτό. . (Χαμηλόφωνα). Σὲ διαβεβαιώνω ὁμῶς ὅτι κανένας δὲν θὰ μάθει ὅτι κι ἂν μοῦ πεῖς. .

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Τρομαγμένος). Τί θὲς νὰ σοῦ πῶ. . Ἐγὼ τί μπορῶ νὰ ξέρω. .

ΠΕΤΡΟΣ. Βλέπω ὅτι ὑποπτεύεσαι γιὰ τὶ ζήτημα θὰ σὲ ρωτήσω. .

ΑΡΓΥΡΗΣ. Παιδί μου ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι σ' ἄλλο ἔξὸν ἀπ' τὰ κατάστοιχά μου. . πὸς θέλεις νά. .

ΠΕΤΡΟΣ. (Ἀπότομα). Φτάνει! (Ἀφοῦ κάνει ἓνα γῦρο) Θὰ θυμᾶσαι βέβαια τὸν ἰσολογισμό σας μιὰ χρονιά πρὶν ἔφαρμοσθεῖ τὸ σύστημα τοῦ πατέρα.

ΑΡΓΥΡΗΣ. Κεῖνὸ τὸ χρόνο δὲν εἶχαμε κέρδη.. ἀπ' ἐναντίας..

ΠΕΤΡΟΣ. Τί κέρδη ἄφησε τὸ ἐργοστάσιο τὴν κατόπιν χρονιά; Τὸ θυμᾶσαι αὐτό;

ΑΡΓΥΡΗΣ. Κάναμε ἰσολογισμό μὲ τριάντα τὰ ἑκατὸ καθαρὰ κέρδη..

ΠΕΤΡΟΣ. Τὰ κατόπιν χρόνια πῶς πήγανε;

ΑΡΓΥΡΗΣ. Ὡσότου πήρε τὴ διεύθυνσι ὁ κύρ Ἀλέξης ὅλα ἦταν τὰ ἴδια. Ὑστερα ἀγοράσθηκαν γήπεδα.. γένηκαν κτίρια.. μεγάλα ἔξοδα.. τὰ κέρδη ὅμως τὰ σκέπαζαν.. Ὅταν μάθανε τὸ σύστημα στοῦ ἐργοστάσιου τοῦ Μελισσιδῆ, αὐτὸ κανεῖς δὲν ξέρει πῶς μαθεύτηκε, ἀρχί- νησεν ὁ συναγωνισμός.. καὶ μαζὺ κάθε χρόνο ζημιές.. ὡς σήμερα.. μὰ τί τὰ θέλεις ἐσὺ αὐτὰ;

ΠΕΤΡΟΣ. (Βλέποντας τὸν Ἀργύρη κατάματα). Πόσα τὰ ἑκατὸ ἦταν τὸ μερίδιο τοῦ πατέρα στὰ κέρδη;

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Μὲ κλομισμὸ). Ποιό; Τί θές νὰ πῆς; Τί μερίδιο; Τρελλάθηκες;

ΠΕΤΡΟΣ. (Περιφρονητικά). Κρίμα πού μικρὸς σὲ σεβό- μωνα. Μοῦ προξενεῖς ἀηδία, ἀφότου εἶμαι βέβαιος πῶς κρατᾷς τὸ στόμα κλειστὸ γιὰ νὰ συντηρήσεις τὸ γέρικο σαρκίό σου.. Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτα. Ξέρω ὅ,τι μοῦ χροιάζεται γιὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μείνει μυστικὸ ὡς τὸ τέλος.. Τὸ ὄνομά σου ἦταν στὶς σημειώσεις τοῦ πατέρα πού βρῆκα μὲς' στὴν τσέπη τῆς μπλούζας του. Αὐτὲς μετέ- θυλλαν σὲ βεβαιότητα τίς ὑποψίς πού εἶχα τότες πού σκοτώθηκε..

ΑΡΓΥΡΗΣ. Ἐγὼ τί θές νὰ ξέρω ἀπ' ὅλα αὐτὰ; Τί θές νὰ κάνω;

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ περιφρόνησι). Σκλάβε! σκύβε τὸ κεφάλι! Πρόσφερε τὴ δουλεία σου στὴν διαφθορὰ καὶ στοῦ μίσος καὶ σώπαινε!

ΑΡΓΥΡΗΣ. Πέτρο πρέπει νὰ σεβαστεῖς τὰ χρόνια μου.. τᾶσπρα μου μαλλιά..

ΠΕΤΡΟΣ. (Μὲ ὀργή). Οἱ σκλάβοι ὅσο γερνοῦν τόσο γίνονται ποταπώτεροι.

ΑΡΓΥΡΗΣ. (Ὑποβλητικά). Τί νὰ σοῦ κάνω πού μὲ τίς ιδέες πού ἔχεις δὲν μπορεῖ νὰ συνεννοηθεῖ κανένας μαζὺ σου..

ΠΕΤΡΟΣ. Φτάνει! Γλύφε τὸ κόκκαλο πού σοῦ ρίχνουν

καὶ σόπαινε... (μετὰ μικρὴ σιωπῇ). Τώρα δρόμο... μού
κάνει κακὸ νὰ σὲ βλέπω...

ΑΡΓΥΡΗΣ. Ὅπως θέξ, ἀλλά...
(Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάνθους μπαίνουν
ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Φρόσω. Ὁ Ἀργύρης φεύγει ἀμέσως ἀπὸ
τὴν πόρτα δεξιᾶ).

ΣΚΗΝΗ 20.

Πέτρος, Εἰρήνη, Φρόσω κατόπιν Εἰρήνη

ΕΙΡΗΝΗ. Ἐδῶ εἶσαι Πέτρο; (Βλέποντας τὸ τσαντάκι
πάνω στὸ γραφεῖο). Νάτο!... Δὲν σοῦ ἔλεγα πὼς τὸ ξέ-
χασες ἐδῶ; (Τῆς τὸ δίνει).

ΦΡΟΣΩ. Εὐχαριστῶ Ρένα...

ΕΙΡΗΝΗ. (Στὸν Πέτρο). Ξέχασα πρὶν νὰ σοῦ συστήσω
τὴ δεσποινίδα Θερινοῦ. Φρόσω ὁ κ. Βάλθης εἶνε ὁ παι-
δικός μου φίλος.

ΦΡΟΣΩ. Χαίρω πολὺ κύριε.

ΕΙΡΗΝΗ. (Πλησιάζοντας τὸν Πέτρο). Δὲν ξέρω τὰ ση-
μερινὰ του αἰσθήματα, ἐγὼ ὅμως τὸν θεωρῶ πάντα ὡς
τὸν καλλίτερο καὶ τὸν πιὸ ἀφοσιωμένο μου φίλο... Δὲν
πιστεύω νὰ μὲ διαψεύσεις Πέτρο;

ΠΕΤΡΟΣ. (Παγερά). Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σᾶς δια-
ψεύσω; Βέβαια... ἡ παιδική μας φιλία... ἡ ἀφοσίω-
σις... βέβαια δεσποινίς... νὰ ἀπαράλλακτα μὲ τὰ σκυ-
λιά... Καὶ κεῖνα πρέπει νᾶνε ἀφοσιωμένα χωρὶς ἀπαιτή-
σεις ἀπ' τοὺς κυρίους τους γιὰ ἀνταπόδοσι...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ πόνο). Γιατὶ μιᾶς ἔτσι Πέτρο; γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ. (Σ' ὑνέροχεται). Συγγνώμη Ματμαζέλ... Ἀλή-
θεια σὲ σᾶς δὲν θᾶπρεπε γὰ μιῶ ἔτσι... (Ἀπὸ τὴν
θύρτα τοῦ βάνθους μπαίνει ὁ Ἀλέξης). Σ' αὐτὸ φταίουν
ἄλλοι... Ρωτήσετε τὴ γνώμη τοῦ θεοῦ σας...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ ταραχῇ). Πέτρο!

ΠΕΤΡΟΣ. (Δείχνοντας τὸν Ἀλέξη). Ρωτήσετε... ρωτή-
σετε τὸν κύριο...

ΑΛΕΞΗΣ. (Παγερά). Ἀκόμη ἐδῶ βρισκεσαι; (Ταντό-
χρονα).

ΕΙΡΗΝΗ. Τὶ τοῦ κάνατε θεῖε Ἀλέξη, τὶ τοῦ κάνατε πάλι;

ΠΕΤΡΟΣ. Κύριε Τάμπου στάθηκα νὰ προσφέρω τὰ σέ-

θη μου στην ἀνεψιά σας. Ματθαῖλ τίς εὐχές μου θὰ σᾶς
τίς ξαναπῶ στο χορὸ ἀπόψε...

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ δύναμι). Θεῖε πές μου ἐπὶ τέλος τί συμβαίνει;

ΑΛΕΞΗΣ. (Παγερά). Τίποτε τὸ σοβαρὸ... Πολλές φορὲς σοῦ εἶπα γιὰ τὸν κύριο πὼς ἔχει μιὰ φλέβα δονκιχωτισμοῦ... Κι οἱ Δὸν Κιχῶτες δὲν θὰ λείψουν ποτὲ ἀπ' τὸν κόσμο. Πάντα θὰ κνηγοῦν ἀνεμόμυλους καὶ θὰ τοὺς πέρνουν γιὰ θηρία...

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅπως δὲν θὰ λείψουν κι οἱ ἀνεμόμυλοι ποὺ ἐμφανίζονται γιὰ θηρία ἐνὸσω φυσᾷ ὁ ἴδιος ἀέρας... Καμμιά φορὰ ὄμως ἡ καταγίδα κάνει τὰ φτερά τους κουρέλια... Ματθαῖλ... δεσποινίς... σᾶς προσκυνῶ. (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά.)

ΕΙΡΗΝΗ. (Μὲ πόνο). Γιατὶ πάλι τὰ ἴδια θεῖε Ἀλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ. (Ἀνασηκῶντας τοὺς ὄμους). Δὲν ἀφίνεις νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε καλλίτερα;

ΕΙΡΗΝΗ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι! Θὰ μάθω ἀπ' τὸν ἴδιο τί τοῦ κάνα'ε. Μιὰ στιγμὴ Φρόσω... συγνώμη... (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιά.)

ΣΚΗΝΗ 21.

Ἀλέξης, Φρόσω, κατόπιν Ἄννα

ΑΛΕΞΗΣ. Καταντᾷ ἀνυπόφορος!

ΦΡΟΣΩ. Κύριε Τάμπρα τί διαφορὲς ἔχετε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

ΑΛΕΞΗΣ. Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴ σκηνὴ πού εἶδατε... Ἔνας τύπος ἐξημμένος... Δὲν πρέπει νὰ τὸν πέρνει κανεὶς στὰ σοβαρά...

ΦΡΟΣΩ. Περίεργος ὄμως τύπος! Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση!

ΑΛΕΞΗΣ. Ἡ ἐπίσκεψίς του ἦταν πολὺ ἐνοχλητικὴ... Εὐτυχῶς τὴν ἐξουδετέρωσεν ἡ δικιά σας...

ΦΡΟΣΩ. (Φιλάρεσκα). Λέτε ἀλήθεια;

ΑΛΕΞΗΣ. Ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό;

ΦΡΟΣΩ. Εἶναι τόσος καιρὸς πού δὲν σᾶς εἶδαμε!

ΑΛΕΞΗΣ. Τὰ συμφέροντα βλέπετε καμμιά φορὰ ματθαῖλ μᾶς ἀλομακρύνουν ἀπὸ κείνους πού συμπαθοῦμε περισσότερο παρ' ὅσο δείχνουμε...

ΦΡΟΣΩ. (Φιλάρεσκα). Χορεύετε πάντα;

ΛΕΞΗΣ. Θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπόψε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀκόμη νέος, καὶ ὅτι πάντα σὰς συμπαθῶ ἔστω κι ἂν δὲν σὰς ἔξελεπα.

ΦΡΟΣΩ. Ὁ πατέρας θὰ περιμένει. . . Δὲν πᾶμε;

ΛΕΞΗΣ. (Τῆς δίνει τὸ μισράσιό του) Ναί. . . ναί. . . πᾶμε νὰ τὸν βροῦμε (ἐνῶ βγαίνουν ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ βάρθους ὁ Ἀλέξης ἐξακολουθεῖ). Δὲν θὰ ξεχίσω ποτὲ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ χορέψαμε μαζύ. . . εἶνε μιά ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μου ποὺ δὲν θὰ σβύσει ποτέ. (Ἐνῶ χάνονται προβάλλει ἀπὸ τὴν πόρτα ἀριστερὰ ἡ Ἄννα. Τὸ ἀλλοιωμένο της πρόσωπο δείχνει ὅτι παρακολουθοῦσε τὴ συνομιλία. Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔφυγαν καὶ βλέπει. Κατόπιν ἐπιστρέφει μὲ βῆμα κλονισμένο. Ἄκουμπᾷ τὸ χέρι στὸ γραφεῖο της γιὰ νὰ συγκρατηθεῖ. Ὑστερα πέφτει στὴν καθέκλα κι ἐνῶ κατεβαίνει ἡ ἀύλαία μὲ τὸ κεφάλι στυφτὸ ἀνάμεσα στὰ χέρια δείχνει ἀπὸ τὸ ἀνασήκωμα τῶν ὤμων της ὅτι κλαίει).

ΑΥΔΑΙΑ

(Ἀκολουθεῖ ἡ δευτέρα πράξις)

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ πέθανε ξαφνικὰ στὸ Παρίσι σὲ ἡλικία 58 ἐτῶν ὁ εὐγενικὸς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων καὶ ἐκλεκτὸς ζωγράφος Γεράσιμος Βῶκος.

Ἔσβυσε ὁ τολμηρὸς ἰδεολόγος. Ὁ Βῶκος εἶχε μέσα του δύγανη καὶ πάλαιε μ' ὅλες τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς, κνηγῶντας πάντα κάποιο ἰδανικὸ ποῦ τοῦδιδε τὴν βούληση καὶ τοῦφερνε τὴν ὁρμὴ τῆς δημιουργίας. Ὅλο καὶ ἄρχιζε καινούργια στάδια ὄλο καὶ ἐπιχειροῦσε. Στὴν ἀρχὴ συνεργάστηκε σὲ πολλὲς σημαντικὲς ἐφημερίδες καὶ κυρίως στὴν "Ἀκρόπολη". Διψοῦσε γιὰ μεγαλύτερες ἐπιτυχίες. Ἐξέδωκε δυὸ ἐκλεκτὰ περιοδικά: τὸ "Περιοδικὸν μας" καὶ τὸν "Καλλιτέχνη" καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπους κόπους γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ὡραίαν ἐργασία. Ἐγραψε θέατρο, μυθιστορήματα, καλλιτεχνικὲς μελέτες. Στὰ τελευταῖα 15 χρόνια εἶχε ἀφιερῶθῃ τελείως στὴ ζωγραφικὴ τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν διδάχτηκε συστημα-